

Jyväskyläläisen kadun laitaan parkkeeratut autot olivat paksun lumipeiton peitossa. Kadun päässä oli korkea kerrostalo, jonka vuokra-asunnot oli varattu sen takana olevan keskussairaalan työntekijöille. Kello oli 08:13 lauantai-aamuna, kun 13. kerroksen kulmahuoneiston mies heräsi. Hän avasi silmänsä ja nousi istumaan. Takaraivossa jyskyttävä kipu toi mieleen edellisillan pikkujoulut ja siellä juodut viinipullot. Hän katsoi kelloaan ja hänen kesti tajuta hetken missä oli, oliko aamu vai ilta, ja oliko hänellä vapaa päivä. Hän oli juuri nousemassa ylös, kun kuuli takaansa raskasta hengitystä. Hän käänsi päätään ja huomasi alastoman naisen makaavan hänen sängyllään. Hetken hän vain katsoi naisen selkää ja yritti pinnistää muistiaan, turhaan. Hänellä ei ollut hajuakaan kuka toi nainen oli. Mies taivutti vartaloaan naisen yli nähdäkseen tämän kasvot ja ne nähtyään, järkytys ja pääkipu saivat hänen silmänsä sumentumaan. Ei helvetin helvetti, hän ajatteli ja nousi ylös vaivoin. Hän kaappasi vaatteensa, jotka olivat lattialla hujanhajan ja hiipi ulos makuuhuoneesta. Hän rojahti vaatteet sylissään olohuoneen sohvalle. Hän huomasi naisen kirkkaanpunaiset rintaliivit roikkuvan tv:n kulmassa. Pikkuhousut oli viskattu lipaston päälle ja naisen kiiltävän mustat korkeakorkoiset korkokengät lojuivat huoneen nurkassa. Kaikesta päätellen, vaatteet olivat revitty päältä nopeasti. Tämäkin vielä, mies ajatteli, nousi ja käveli kylpyhuoneeseen. Mies katsoi itseään peilistä. Tummat pitkät hiukset, jotka olivat vielä eilen kammattu sileäksi ja kiinni poninhännällä, olivat nyt sekaisin, kuin niitä ei olisi harjattu viikkoon. Tuuhean parran keskeltä pilkotti pakkasen rohduttamat huulet. Normaalisti kauniin ruskeat silmät tuijotti peilistä takaisin nyt väsyneinä ja verestävinä. Ei saatana, 40-vuotias ja olen kuin mikäkin kakara, hän ajatteli, kun huomasi kaulansa, joka oli syöty mustelmille kuin teinivuosina. Tilanne olisi saattanut olla hyvinkin mieluista, olihan hänellä kaunisvartaloineen nuori nainen sängyssä. Nainen kuitenkin oli juuri se, jonka ei missään tapauksessa pitänyt olla hänen luonaan, ainakaan hänen sängyssään ja vielä vähemmin alasti. Minun pitää päästä hänestä eroon ja äkkiä, hän ajatteli ja palasi olohuoneeseen pukeutumaan. Pukeuduttuaan hän näki kännykkänsä sohvapöydällä. Pieni sininen valo ilmoitti lukemattomasta viestistä. Hän otti puhelimen ja huomasi, että siihen oli tullut viestin lisäksi kaksi puhelua. "Huomenta, sori jos nukut. Yritin soittaakin. Olitko eilen pikkujouluissa vai päivystämässä? Tiiätkö missä Johanna on? Meniköhän jonkun työkamunne luo yöks? Ehkä Sannan tai Riinan? Onko sulla antaa niiden numeroita ni tarkistan. Meidän piti tänä aamuna mennä tarkistaan se hääpaikka, Kiitti." Hän tiputti kännykän pöydälle ja istui takaisin sohvalle. Hetken istuttuaan, ja tuijotettuaan rintaliivejä lamaantuneena, hän painoi kämmenet kasvoihin ja ajatteli ääneen: "Huomenta pikkuveli. Olen minä sinun tulevan vaimosi nähnyt. Tarkemmin, juuri pari minuuttia sitten."